

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 6855/24
5.6.2025 године
Београд

У И М Е Н А Р О Д А

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ивана Негића, председника већа, Зорице Банковић и Јасне Лозук чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник адвокат Александра Глогоњац из Београда, ул.Адмирала Гепрата 1, против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник адвокат Жарко Младеновић из Београда, Јужни булевар 20/28, са умешачем на страни туженог "Униџа неживотно осигурање" а.д.о. Београд са седиштем у Београду, ул. Милутина Миланковића 134, чији је пуномоћник адвокат Немања Алексић из Новог Сада, Грчкошколска 1, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужиоца, туженог и умешача, изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 4750/18 од 12.7.2024. године, у седници већа одржаној дана 5.6.2025. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужног и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 4750/18 од 12.7.2024. године у ставу првом и четвртом изреке, делу става другог изреке којим је обавезан тужени ББ из ... да исплати тужиоцу АА из ... износ од 647.819,28 динара, као и у ставу трећем изреке у делу којим је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му преко износа од 647.819,28 динара исплати износ од још 2.770.316,14 динара са законском затезном каматом почев од 23.8.2016. године па до коначне исплате.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П 4750/18 од 12.7.2024. године у преосталом делу става другог и трећег изреке тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени ББ из ... да исплати тужиоцу АА из ... на износ од 647.819,28 динара законску затезну камату почев од 23.8.2016. године па до исплате у року од 15 дана од дана пријема писаног отправака ове одлуке.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви туженог и умешача за накнаду трошкова другостепеног поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да исплати тужиоцу на име трошкова другостепеног поступка износ од 97.110,86 динара у року од 15 дана од дана

пријема писаног отправка ове одлуке.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 4750/18 од 12.7.2024. године ставом првим изреке, одбијено је учешће "Uniqa неживотно осигурање" а.д.о. Београд, са седиштем у Београду као умешача на страни туженог. Ставом другим изреке делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 647.819,28 динара са законском затезном каматом почев од 22.03.2018. године па до исплате, све у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде под претњом принудног извршења. Ставом трећим изреке одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да тужиоцу преко износа досуђеног у ставу другом изреке од 647.819,28 динара исплати износ од још 2.770.316,14 динара са законском затезном каматом почев од 23.08.2016. године па до коначне исплате, као и у делу којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на досуђени износ у ставу другом изреке ове пресуде од 647.819,28 динара исплати законску затезну камату почев од 23.08.2016. године закључно са 21.03.2018. године, као неоснован. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 341,028,00 динара.

Против наведене пресуде, тужилац, тужени и умешач су благовремено изјавили жалбу и то тужилац на одлуку у ставу првом, трећем и четвртом изреке из свих законских разлога, тужени на одлуку из става првог, другог и четвртог изреке из свих законских разлога и умешач на одлуку у ставу првом и четвртом изреке такође из свих законских разлога.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 386. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/11...55/14), који се примењује на основу члана 506 став 2 истог закона, Апелациони суд у Београду је оценио да су жалбе туженог и умешача неосноване, а жалба тужиоца делимично основана.

У првостепеном поступку у потврђеном делу одлуке нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане чланом 374. став 2. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12 ЗПП, јер је изрека пресуде разумљива, а дати разлози о битним чињеницама су јасни, потпуни и у складу са изреком побијане пресуде.

У првостепеном поступку је утврђено да је решењем Првог основног суда у Београду Р1 736/11 од 20.12.2012. године, исправљеног решењем истог суда под истим бројем од 09.05.2013. године, ставом другим изреке одређено да се врши деоба породичне стамбене зграде, која је изграђена на кат. Парцели ... у улици ... број ..., уписана у л.н.бр. ... КО ..., јавном продајом, те је одређено да ће се износ новца остварен продајом куће исплатити ВВ, као предлагачу и АА, као

противнику предлагача, сразмерно њиховим сувласничким уделима од по 1/2 идеалних делова. На основу наведеног решења, као извршне исправе, извршни поверилац ВВ предложила је извршење утврђењем вредности и јавном продајом наведене непокретности, као и исплатом добијеног износа извршном повериоцу и извршном дужнику сразмерно њиховим сувласничким уделима. Решењем о извршењу Првог основног суда у Београду Ии 2381/15 од 12.06.2015. године суд је одредио предложено извршење и одмерио трошкове поступка у износу од 9.100,00 динара. Тужилац је у својству извршног дужника против наведеног решења о извршењу изјавио приговор који је решењем Првог основног суда у Београду Ипв (И) 3236/2015/2 посл.бр. ИИ-2381/15 од 11.03.2016. године, одбијен као неоснован и потврђено је решење Првог основног суда у Београду Ии 2381/15 од 12.06.2015. године, а у образложењу решења је наведено да је првостепени суд правилном применом Закона о извршењу и обезбеђењу, одредио предложено извршење у свему у складу са извршном исправом, те да не постоји ни један разлог који би спречавао дозвољено извршење, нити извршни дужник у приговору указује на неке конкретне разлоге који би спречавали извршење. Тужилац као извршни дужник је у току поступка извршења указивао на чињенице на којима заснива и тужбени захтев у овој парници, те је 24.06.2016. године поднео суду захтев за отклањање неправилности у спровођењу извршења у коме је навео да је Јавни извршитељ ББ приликом доношења закључка ИИпс 104/16 од 25.05.2016. године учинио неправилности, односно да је незаконито утврдио вредност предметне непокретности породичне стамбене зграде на кат. Парцели ... у улици ..., уписане у лист непокретности бр. ... КО ..., и то тако што је предмет деобе требао да буде искључиво део непокретности уписан у наведени лист непокретности, а не и неуписани део те непокретности која је искључива својина извршног дужника. Решењем Првог основног суда у Београду 8 Ион 97/16 од 12.08.2016. године одбијен је захтев извршног дужника АА за отклањање неправилности приликом спровођења извршења поднет суду дана 24.06.2016. године с обзиром да је суд оценио да нису учињене било какве неправилности у току спровођења извршења, с обзиром да је извршитељ својим закључком о спровођењу извршења ИИпс 104/16 од 25.05.2016. године у свему поступао у складу са решењем о извршењу тог суда Ии 2389/13 од 12.06.2015. године које је донето на основу извршне исправе - решења тог суда Р1 736/11 од 20.12.2012. године, исправљеног решењем истог суда Р1 736/11 од 09.05.2016. године. Како је извршном исправом одређена деоба целе непокретности -породичне стамбене зграде на кат. Парцели ... у улици ..., суд је оценио да није од значаја чињеница да се иста састоји из укњиженог и неукњиженог дела, те да су се овакви наводи захтева за отклањање неправилности евентуално могли истицати у поступку који је исходовао доношење извршне исправе и да је могао бити предмет неког другог поступка. Поступак извршења је спроводио тужени као јавни извршитељ.

Даље је утврђено да је коначном и правноснажном одлуком донетом у управном поступку, решењем Министарства правде Републике Србије, Дисциплинске комисије за спровођење дисциплинског поступка против извршитеља бр. 740-08-00159/2016-22 од 15.11.2017. године, јавни извршитељ ББ оглашен дисциплински одговорним што је у предмету ИИпс бр. 104/16, у којем спроводио решење о извршењу Првог основног суда у Београду Ии 238/15 од

12.06.2015. године, неосновано обрачунао и од извршног дужника, а овде тужиоца ББ, наплатио знатно вишу накнаду трошкова за састављање девет закључака, наплативши тако већу награду и накнаду трошкова него што је прописано одредбама Правилника о наградама и накнадама трошкова за рад извршитеља. Према ставу Комисије јавни извршитељ је овлашћен да у предмету спровођења извршења наплати искључиво један обједињени износ на име припремања и вођења предмета и доношења закључка о предлогу за спровођење, те је у конкретном случају јавни извршитељ донете закључке морао да третира као један обједињени закључак и да наплати награду само у висини од 20% од накнаде за припремање и вођење предмета и то као састављени образложени поднесак који се упућује извршном повериоцу, извршном дужнику или трећим лицима, односно као други поднесак како је то прописано ставом 5 члана 7 Правилника о наградама и накнадама трошкова за рад извршитеља. Комисија је оценила да се извршење одлуке о деоби ствари продајом непокретности сматра непроцењивим предметом све до момента доношења закључка о утврђивању тржишне вредности непокретности и доношења закључка јавног извршитеља о продаји, када предмет постаје процењив. Такође је Комисија оценила да је јавни извршитељ супротно прописаним правилима накнаду за успешност наплатио према укупно процењеној вредности непокретности, а не према неплаћеном потраживању, односно цени по којој је непокретност продата на јавном надметању, чиме је наплатио виши износ награде него што би му припао, тако да је за успешност спровођења требао да наплати износ од 406.944,00 динара сходно члану 10 став 1 алинеја 7 Правилника, уместо износа од 1.359.469,35 динара. Јавни извршитељ је више наплатио девет закључака и то за закључак којим се одређује спровођење извршења ИИпс 104/16 од 25.05.2016. године, закључак налог РГЗ И Ипс 104/16 од 02.06.2016. године, закључак којим се утврђује вредност непокретности и Ипс 104/16 од 25.05.2016. године, закључак којим се одређује прва продаја, Ипс 104/16 од 21.06.2016. године, закључак којим се одређује друга продаја ИИпс 104/16 од 14.07.2016. године, закључак о додељивању ИИпс 104/16 од 11.08.2016. године, закључак о намирењу ИИпс 104/16 од 11.08.2016. године, закључак о трошковима ИИпс 104/16 од 11.08.2016. године, закључак о окончању поступка ИИпс 104/16 од 06.06.2016. године, а све у износу од по 71.979,92 динара што укупно износи 647.819,28 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је оценио да је основан тужбени захтев у делу који се односи на разлику износа трошкова извршног поступка пред јавним извршитељем – туженим, који су више наплаћени уз образложење да коначна и правноснажна одлука донета у управном поступку и решење Министарства правде Републике Србије, Дисциплинске комисије за спровођење дисциплинског поступка упућује на то да је постојао неправилан рад извршитеља у примени општих норми које регулишу поступање у вршењу службе, конкретно у примени Правилника о наградама и накнадама трошкова за ради извршитеља. За постојање грађанскоправне одговорности није нужно да је претходно вођен и окончан дисциплински поступак против (јавног) извршитеља односно да је претходно утврђена његова дисциплинска одговорност, али постојање правноснажне и коначне одлуке надлежног органа којом је извршитељ, оглашен дисциплински одговорним због повреде императивних прописа свакако упућује на незаконит или неправилан рад у вези

са вршењем службе, а у тој ситуацији је на извршитељу као штетнику терет доказивања чињеница које искључују његову кривицу све сходно правилима о субјективној одговорности за штету. Полазећи од наведеног првостепени суд је оценио да је тужени извршитељ у предмету ИИпс 104/16 погрешно примењујући одредбу 7 Правилника обрачунао и наплатио девет донетих закључака, а све у износу од по 71 979,92 динара што укупно износи 647.819,28 динара, чиме је тужиоцу од кога је наплатио наведени износ проузроковао штету због чега је као одговорно лице у обавези да му исту накнади сходно одредби члана 185 и 189 ЗОО. Првостепени суд је висину штете утврдио према стварно наплаћеном износу утврђеном у закључку јавног извршитеља ББ И. Ипс 104/16 од 11.08.2016. године због чега у овом делу није користио налаз и мишљења судског вештака економско финансијске струке Сање Загоран Кнежевић од 26.04.2023, године као сувишан. На досуђени износ накнаде оценио је да тужиоцу припада право на законску затезну камату од дана подношења тужбе у овој правној ствари 22.03.2018. године када је тужени дошао у доцњу сходно одредби члана 277 и 324 ЗОО, односно када је тужилац позвао туженог на испуњење обавезе која је доспела у смислу одредбе члана 186 ЗОО, па до коначне исплате, због чега је првостепени суд одлучио као у ставу другом изреке ожалбене одлуке, док је одбио захтев за исплату законске затезне камате на досуђени износ почев од 23.08.2016. године закључно са 21.03.2018. године одлучујући као у ставу другом и трећем изреке ожалбене одлуке.

У погледу права на исплату преосталог утуженог износа који је исплаћен извршном повериоцу, првостепени суд је оценио да како је суд у извршном поступку донео решење о извршењу у свему у складу са извршном исправом, те како је извршитељ који је спроводио извршење сходно начелу фомалног легалитета везан решењем о извршењу, при чему је тужилац као извршни дужник користио расположива правна средства и истицао наводе које истиче и у овој парници, а који су током извршног поступка од стране суда у току одлучивања по правним средствима оцењени неоснованим, првостепени суд је нашао да је извршитељ правилно и законито спровео поступак извршења, па у односу на захтев за накнаду штете који се односи на погрешно наплаћен износ од 2.770.316,14 динара на име продаје накнадно дограђених делова непокретности породичне стамбене зграде на кат. Парц. ... у ул. ... бр. ... у ... који нису били уписани у јавне књиге, оцењено је да тужбени захтев у овом делу није основан, односно да у конкретном случају у спровођењу извршења у овом делу није било незаконитог и неправилног рада извршитеља, те је применом одредбе члана 8, 17, 20, 104, 242, 312 Закона о извршењу и обезбеђењу, члана 35 став 2 Устава РС и 172 ЗОО одлучено као у ставу трећем изреке ожалбене пресуде.

По оцени Апелационог суда у Београду, првостепени суд је донео правилну и на закону засновану одлуку, па је жалба тужиле одбијена као неоснована, а побијана пресуда потврђена, с тим да разлоге које је за одлуку дао првостепени суд делимично као правилне прихвата и овај суд.

Наиме, током поступка је из приложених доказа утврђено да је тужени без основа наплатио, као јавни извршитељ који је спроводио извршење износ од 647.819,28 динара, како то произилази и из коначне и правноснажне одлуке

донете у управном поступку и решења Министарства правде Републике Србије, Дисциплинске комисије за спровођење дисциплинског поступка, о чијој се правилности у својој одлуци Узп 312/2018 од 14.11.2018. године изјаснио и Врховни суд Србије. Стога, како није било правног основа за наплату износа трошкова у висини од 647.819,28 динара, то се тужени за овај износ неосновано обогатио, сходно одредби члана 210 Закона о облигационим односима.

Код овакве оцене, без утицаја су жалбени наводи туженог да првостепени суд није током поступка утврдио да ли је настала штета за тужиоца, каквог је карактера и обима та штета и да ли је настала управо радњама туженог, као и да је нејасно на основу чега је обрачунао износ накнаде у ставу другом изреке ожалбене пресуде на износ од 647.819,28 динара код чињенице да је током поступка изведено и економско финансијско вештачење у току кога је утврђиван износ трошкова извршења. Ово и стога што сходно одредби члана 8 Закона о парничном поступку, суд одлучује по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно, свих доказа као целине и на основу резултата целокупног поступка, које ће чињенице да узме као доказане. Разлози првостепеног суда у погледу утврђене висине и неоснованости наплате трошкова извршења у досуђеном износу су, супротно наводима жалбе, дати у свему правилном применом одредбе члана 8 и чланова од 229 до 231 Закона о парничном поступку, а утемељени су на резултатима доказног поступка. Првостепени суд је свестраном и детаљном анализом изведених доказа формирао своје уверење које је објаснио непротивречним разлозима у оквирима логичног размишљања и закључивања, јасно образлажући на основу којих доказа је стекао уверење у погледу основаности односно неоснованости тужбеног захтева. У конкретном случају код постојања коначне и правноснажне одлуке донете у управном поступку и решења Министарства правде Републике Србије, Дисциплинске комисије за спровођење дисциплинског поступка, о чијој се правилности у својој одлуци Узп 312/2018 од 14.11.2018. године изјаснио и Врховни суд Србије, правилно је првостепени суд закључио да, иако није везан одлуком о дисциплинској одговорности туженог, током тог поступка је несумњиво утврђено да је тужени поступао супротно одредбама члана 7, 10 став 1 алинеја 7 Правилника о наградама и накнадама трошкова за рад извршитеља, те да је неосновано обрачунао и наплатио од тужиоца износ од 647.819,28 динара након извршене продаје непокретности, предмета извршења.

Судски вештак економско финансијске струке може да врши обрачун по математичким правилима, али није овлашћен да тумачи правилност поступања туженог, као јавног извршитеља, што је било од утицаја на правилност обрачуна висине трошкова, а што је утврђивано током дисциплинског поступка и управног спора, те је правилно првостепени суд прихватио обрачун разлике неосновано наплаћеног износа трошкова који је утврђен и током дисциплинског поступка, таксативно наводећи за које радње је више извршен обрачун.

Неосновано се жалбом тужиоца истиче да је неправилна одлука првостепеног суда у погледу одбијајућег дела тужбеног захтева за износ преко 641.819,28 динара, истицањем да тужени није смео да изврши продају целе непокретности. Наиме, према одредби члана 150 став 1 Закона о

ванпарничном поступку којом се уређује деоба заједничке ствари, ако суд, поступајући по предлогу, утврди да је међу заједничарима спорно неко право на ствари које су предмет деобе или право на имовину, удео у заједничкој имовини која је предмет деобе, прекинуће поступак и упутити предлагача да у одређеном року покрене парницу у којој би доказао своје право које је истицао током ванпарничног поступка. Међутим, у конкретном случају из списка не произилази да је тужилац покретао било који поступак у коме би се утврдио његов већи удео у стицању непокретности која сада постоји на терену, односно уколико је у поступку деобе сувласничке непокретности између ВВ и тужиоца било спорно право на непокретности која је била предмет деобе (што не произлази из списка предмета Првог основног суда у Београду Р1 736/11), то своје право је био дужан да утврђује у посебном парничном поступку. Тужени као извршитељ је био везан донетим решењем о извршењу и у складу са важећим одредбама ЗИО спроводио је извршење, а захтеви тужиоца током тог поступка за отклањање неправилности који су се односили управо на то да је он доградио објекат и да тако дограђени објекат не може бити у целини предмет извршења, одбијени су као неосновани. Стога, је првостепени суд правилно оценио да је тужени, као јавни извршитељ, у том делу поступао у складу са законом и својим прописаним овлашћењима, те у том смислу тужиоцу није начинио штету, па је правилна одлука којом је одбијен тужбени захтев у овом делу. С друге стране, таква одлука није од утицаја на евентуални облигационо правни захтев тужиоца према извршном повериоцу.

Правилна је и одлука првостепеног суда у погледу мешања Uniqa неживотно осигурање а.д.о. Београд на страни туженог. Првостепени суд није дозволио учешће умешача Uniqa неживотно осигурање а.д.о. Београд на страни туженог имајући у виду да се тужбени захтев у овој правној ствари односи на незаконито, односно неправилно поступање извршитеља, овде туженог приликом продаје непокретности и намирења извршног повериоца које је окончано на основу закључка туженог као јавног извршитеља ИИ 104/16 од 23.08.2016. године о намирењу извршног повериоца, као и приликом доношења одлуке о трошковима извршења садржане у закључку туженог као јавног извршитеља ИИпс 104/16 од 11.08.2016. године, стога што из приложене полисе за осигурање од одговорности бр. ... од 29.06.2017. године произлази да је тужени као уговарач осигурања и осигураник закључио са осигуравачем Uniqa неживотно осигурање адо Београд осигурање од одговорности за период од 29.06.2017. године до 29.06.2018. године, те према истој није био осигуран код овог осигурања у наведеном периоду, па у недостатку уговора о осигурању од одговорности закљученог са туженим, који би обухватио и наведени период, то је правилно одбијен захтев за мешање применом одредаба члана 215 и 216 ЗПП. Одлука о мешању није од утицаја на даља права парничних странака према умешачу уколико је тужени био осигуран и у спорном периоду, како то у жалби наводе тужени и умешач.

Из изнетих разлога, побијана пресуда је потврђена у ставу првом, делу става другог и делу става трећег изреке ожалбене пресуде, јер је заснована на правилно и потпуно утврђеном чињеничном стању, па је на основу одредбе члана 390 и члана 401 став 2 ЗПП, одлучено као ставу првом изреке ове пресуде.

Међутим код досуђивања камате на утврђени износ од 647.819,28 динара, првостепени суд је погрешно применио материјално право, на шта је тужилац основано указао у жалби.

Наиме, тужени је без правног основа обрачунао и наплатио од тужиоца наведени износ 23.8.2016. године, тако што је неправилно применио одредбу члана 7, 10 став 1 алинеја 7 Правилника о наградама и накнадама трошкова за рад извршитеља. Полазећи од изложеног овај суд налази да тужилац има право у смислу одредбе члана 214 Закона о облигационим односима на камату на досуђени износ почев од дана исплате 23.8.2016. године као дана стицања па до исплате, имајући у виду да је несавесним радом прибављена ова корист без правног основа, те је одлучено као у ставу другом изреке ове одлуке применом наведене одредбе, а у вези одредбе члана 277 Закона о облигационим односима, те применом одредбе члана 394 тачка 4 ЗПП-а.

Жалбом тужиоца се неосновано указује да је погрешна одлука суда којом тужиоцу трошкови парничног поступка нису увећани за проценат ПДВ. Правилно је првостепени суд применом одредбе члана 150, 153, 154 и 163 Закона о парничном поступку као и важеће Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, тужиоцу досудио трошкове поступка као у ставу четвртном изреке побијане пресуде, без увећања 20% по основу ПДВ. Наиме, по оцени Апелационог суда, првостепени суд је имајући у виду врсту и предмет спора као и стварне и потребне трошкове тужиоца за вођење парнице и опредељени захтев за накнаду трошкова поступка, правилно применио одредбе Закона о парничном поступку и Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, када је досудио тужиоцу трошкове за предузете радње у поступку. Правилна примена одредбе Тарифе о награда и накнадама трошкова за рад адвоката налаже да пуномоћник адвокат достави суду доказ да је обвезник пореза на додатну вредност и рачун за извршене услуге у складу са одредбама Закона о промету на додатну вредност, јер му само у том случају припада увећање на име ПДВ за извршен обрачун накнаде, што тужилац није учинио, због чега истом не припадају увећани трошкови за износ ПДВ за пружене услуге.

Неосновани су и жалбени наводи Uniqa неживотно осигурање а.д.о. Београд у погледу одлуке о трошковима првостепеног поступка. Наиме, пре свега у конкретном случају није дозвољено мешање овог правног лица на страни туженог, али његов захтев за накнаду трошкова поступка не би био основан ни стога што је одредбом члана 153 став 5 ЗПП-а прописано да умешач има право на накнаду трошкова од противне странке само за парничне радње предузете уместо странке којој се придружио, а у конкретном случају од стране Uniqa неживотно осигурање а.д.о. Београд нису предузимане радње уместо туженог на чијој страни је предложено мешање.

На основу изложеног, Апелациони суд је у смислу одредбе члана 390 и одредбе члана 401 став 1 Закона о парничном поступку, донео одлуку као у ставу првом изреке ове пресуде у погледу трошкова првостепеног поступка.

Одлуку о трошковима другостепеног поступка по захтеву туженог и умешача Апелациони суд је донео применом одредбе члана 165 ЗПП-а, имајући у виду да тужени није успео у поступку по жалби.

Ставом четвртим изреке ове одлуке, у смислу одредбе члана 165 ЗПП, тужиоцу су признати трошкови другостепеног поступка у укупном износу од 97.110,86 динара, обрачунати према вредности у односу на коју је успео жалбом, и то на име састава жалбе у износу од 27.000,00 динара и на име таксе на жалбу и другостепену одлуку износ од по 35.055,43 динара.

**Председник већа – судија
Иван Негић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић